

Vděčnost jako životní styl

Alena Mrázková

Vděčnost je vlastnost člověka, který byl obdarován. Projevuje to slovy a činy. Vděčnost je tedy postoj, který se projevuje děkováním. Naopak nevděčnost se projevuje reptáním a kritizováním.

Vděčnost úzce souvisí s milostí. „Projevujme proto vděčnost, že přijímáme neotřesitelné království, a s ní přinášíme Bohu jemu příjemnou službu s uctivostí a bázní.“ (Heb 12,28) „Projevujme vděčnost“ se dá také přeložit jako „mějmež milost“ (Kral). „Mít milost“ znamená totéž jako říci „děkuji.“ Nevděčný člověk je takový, který je mimo Boží milost. Není možné být nevděčný a žít v Boží milosti.

Příběh o marnotratném synu všichni jistě známe (viz L 15,29-32). Jeden syn chtěl po svém otci, aby mu dal jeho díl dědictví. Později vše prohýřil, nakonec se k otci vrátil, prosil ho o odpuštění a chtěl se stát jeho služebníkem. Otec ho opět přijal za syna. Dal mu na ruku prsten, nechal ho obléct do nového šatu a udělal kvůli němu hostinu. Syn přijal milost stát se opět synem svého otce, i když už v to nedoufal. Měl důvod být vděčný a jistě i byl.

Druhý syn reptal, že otec udělal oslavu kvůli bratrovi, který si to nezasloužil. Nebyl vděčný za to, že mohl mít vše, co měl jeho Otec. Neužíval si to. Žil v zákonictví a také se otevřel pro kritiku a hořkost. **Řekl svému otci: „Hle, tolik let ti sloužím a nikdy jsem tvůj příkaz nepřestoupil, ale nikdy jsi mi nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když přišel tenhle tvůj syn, který prožral tvůj majetek s nevěstkami, zabil jsi mu tučné tele.“** Otec mu řekl: „Synu, ty jsi vždycky se mnou, a všechno, co je mé, je tvé.“

Musíme si dávat pozor, abychom byli lidmi milosti. Mnoho z nás věrně slouží svému Bohu a potřebujeme se umět i odreagovat, abychom si udrželi vděčnost a milost ve svém životě. Bůh Otec nám říká, že vše, co je jeho, je i naše. Můžeme se radovat ze svého dědictví. Jsme těmi, kteří vládou v životě. Můžeme si užívat přítomnost našeho Otce. Otec synovi říkal, že je stále s ním. Je vidět však, že syn nějak moc společnost svého otce nevyhledával. My ale můžeme být jiní. Bůh nám bude tak blízko, jak se my k němu přiblížíme. Naučme se radovat ze svých dětí, manželství, ze všeho, co máme. Vděčnost nás do toho uvede. Lidé milosti jsou pokorní, protože ví, že vše je v jejich životě z milosti. Zákoníční lidé jsou pyšní, protože vše dosáhli vlastní makačkou.

Vděčnost je ukazatelem Boží bázně. Člověk, který je vděčný, nedráždí Boha svým reptáním. Ví, že by tím Boha urážel a nechce ho trápit vlastním hříchem.

Vděčnost odráží, jestli jsme plni Duchu svatého. Pokud nás naplňuje Duch svatý, jsme plní vděčnosti a spokojenosti. V Efezským 5,18-19 nám Pavel říká: „**A neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale naplňujte se Duchem. Mluvte k**

sobě ve chvalozpěvech, v oslavných zpěvech a v duchovních písních, svým srdcem zpívejte a hrajte Pánu.“ Bůh ví, proč nám něco nařizuje. Každý oheň má sklon vyhasínat a my ho můžeme zase rozdmýchat tím, že každý den zveme Ducha svatého, aby nás naplňoval. Duch svatý touží po našem společenství, ale je rád pozván. Společenství s naším Bohem nás uvádí do vděčnosti a Boží slávy. Na skrytém místě roste náš vztah k Bohu. Budeme-li plni Ducha svatého, budeme Bohu stále děkovat. Podle tohoto kritéria by se dalo říct, že nakolik Bohu děkujeme, tak jsme plní Ducha. Pokud v děkování ochabneme, máme někde prasklinu.

V staré lidské přirozenosti je reptání, proto také král David říká v Žalmu: „**Dobrořeč, duše má, Hospodinu, a celé mé nitro jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše Hospodinu, a nezapomínej, co vše vykonal. On odpouští všechny tvé viny, on uzdravuje všechny tvé nemoci.**“ (Ž 103,1-2) Občas musíme říct své duši: „Budeš dobrořečit a ne nad sebou brečet nebo si stěžovat!“ Poušť na nás může těžce doléhat, avšak potřebujeme dostat duši zase znovu „na nohy.“ Řekněme naší duši: „Dobrořeč duše, buď vděčná, můžeme v poušti prolomit. Bůh nám nedá zkoušku nad naše síly. Pán pro nás toho tolik udělal. Ježíš zemřel na kříži, máme vydobytou od Ježíše svobodu od nemocí, démonů, ale i psychické uzdravení.“ Je za co být vděčný a je toho hrozně moc, i když zrovna nemáme den, kdy se vše daří. Potřebujeme se rozhodnout, že budeme vděční. V každé krizové situaci přichází bod zlomu, kdy se rozhodneme, jestli budeme vděční nebo ne.

Máme děkovat Bohu v každé situaci. Pavel vyzývá: „**Ve všem vzdávejte díky, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.**“ (1Te 5:18) I v nejhorší situaci můžeme najít něco dobrého. Minimálně můžeme děkovat, že Bůh je s námi a je v jeho moci nás provést každou zkouškou. Vždyť tomu, kdo miluje Pána, vše napomáhá dobrému. Spravedlivý, i když padne, zase povstane.

Pokud chceme mít spokojený a radostný život, potřebujeme být vděční. Kvalita našeho života nespočívá v tom, jak dokonalého máme manžela, jak dokonalého máme pastora či sbor, nebo jak dobrou máme práci, plat atd. Občas ve mně stoupal adrenalin, když mě něco na manželovi vytočilo. Když jsem si však začala připomínat dobré věci, adrenalin zase klesal.

Vděční lidé jsou radostní a naopak reptalové a kritici jsou nešťastní. Perfekcionisti mají dokonalé požadavky na vše okolo nich, ale i na sebe samotné. Jelikož v životě není dokonalé nic, nemohou být spokojeni. Ten, kdo je vděčný za málo, může být spokojený a radostný víc než ten, kdo má hodně.

V 1. Korintským 10,10 apoštol Pavel říká: „**reptali a byli zničeni zhoubcem.**“ Když začínáme reptat, otvíráme se pro Ničitele – Zhoubce a jeho demony hořkosti, vzpoury a jistě i jiné. Příkladem je nám Ježíš, který měl tichého a pokojného ducha. Když měl jít na kříž, řekl: „Děj se vůle tvá!“ a nenadával, že musí jít na kříž. V pokoře přijal Boží vůli. Viděla jsem ve svém životě mnoho lidí, kteří reptali. Byli to lidé zevnitř otrávení jedem reptavosti a zatrpklosti. Potřebujeme postavit stráž k našim rtům, abychom mluvili moudře. Abychom vlastními výroky naše okolí budovali a neničili, vždyť v moci jazyka je život i smrt.

Co zaséváme, budeme také sklízet. Dobrořečení je dobré mluvení a souvisí s vděčností. Obzvlášť je to vidět na našich rodinách. V Příslloví je napsáno: **Láska**

přikrývá všechna přestoupení. (10:12) Musíme proto dát pozor, jak mluvíme o manželovi či manželce. Vážím si toho, že můj manžel o mně nemluvil nikdy špatně na veřejnosti, i když obzvlášť první roky po svatbě by si mohl stěžovat. Naopak mě před lidmi chválil. Co zasel, bude sklízet.

S jakými motivy mluvíš na skupince o svém partnerovi? Chceš si vylít srdce? Chceš si stěžovat? Je v tobě kritika, vzpoura, či neúcta k druhému? Duch svatý mě několikrát v životě usvědčil, že jsem si vylila srdce lidem, ale s ním jsem tu situaci neřešila. Proto komu prvně vyleješ srdce, když se něco stane v práci či v manželství? Moje zkušenost je, že pokud se problémy řeší prvně s Bohem, nemám pak potřebu už o mnoha situacích mluvit s jinými lidmi. Samozřejmě větší problémy je dobré řešit s vedoucími. Když řešíš problémy třeba v manželství, jsi ochoten vyznat své hříchy? Nebo za vše může ten druhý? Potřebujeme i my sami mít ochotu pokorit se, vyznat hříchy a měnit se.

Nezapomeňme tedy, že láska přestoupení přikrývá. To také znamená, že když partner se za něco omluví, už to dále nikde neříkáme. Viděla jsem manželky a manžele, kteří společnost bavili tím, že vyprávěli o partnerovi, co se mu poslední dny nepovedlo. Bavili tím celou společnost. To jistě není přikrývání přestoupení, to není vděčnost za partnera, i když se to druhému skutečně nemuselo povést. Duch Jezábel se takto snaží držet partnera v hrsti. My se raději modleme za slabiny našich dětí, partnerů a především nás samotných. Potom uvidíme Boží ruku v akci. Naši partneři mohou mít slabiny, ale my jim můžeme pomoci růst skrze modlitbu.

Vím, že mnohé ženy i muži to nemají lehké. Může být mnoho bolesti ve vztazích v zaměstnáních, v manželstvích... Ježíš poznal, co je zrada od přítele, úplná samota, opuštění od Otce. On lidem rozumí. Bůh s nimi cítí, má soucit s trpícími. Pán nás však nelituje, ale pomáhá nám vším projít. Vděčnost ochrání naše srdce před depresí a smutkem, když jsme na poušti. Proč? Protože nás zaměří na Boží moc a ne na naše starosti. Uzdravení srdce není možné bez vděčnosti. Pokud člověk odpustí druhým a přikáže duši, aby byla vděčná, je uzdravení možné.

Když začneme být vděční, budeme stoupat do Boží přítomnosti. Bůh má moc nás ve zlý den schovat ve svém stánku. V žalmu je řečeno „**Služte Hospodinu s radostí, předstupte před něj s jásáním. Vejděte do jeho bran s děkovnými písněmi, na jeho nádvoří s chválami! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu, protože Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné a jeho věrnost od pokolení do pokolení.**“ (Ž 100,2.4-5) Ve chvíli, kdy začneme Bohu děkovat, i když se naše situace nezměnila, začneme se měnit my. Neděkujeme za nemoci, hříchy apod., ale děkujeme Bohu za uzdravení, odpuštění hříchů, za jeho řešení do každé situace. Děkování nás uvádí do bran, chvála nás přivede na nádvoří a uctívání do Boží svatyně, do jeho přítomnosti. Tam můžeme slyšet Boží hlas.

Před časem jsem si uvědomila, že **hodně záleží na našem pohledu na danou situaci.** Můžeme se dívat na jednu situaci z dobré stránky a potom ze špatné stránky a jednu věc můžeme okomentovat úplně jinak. Před pár týdny jsem odjížděla na modlitební setkání a zjistila jsem, že mám vyfouklou pneumatiku. Nastoupila jsem do manželova auta, ale nerada s ním jezdím. Mohla jsem být naštvaná, že musím jet manželovým autem, nebo děkovat Bohu, že s ním mohu jet. Tak se můžeme dívat ve svém životě na

úplně všechno: na svůj plat v zaměstnání, na své manželství, na své děti, na své příbuzné.

Pavel říká: „**Pokoj Kristův at' rozhoduje ve vašich srdcích; k němu jste byli také povoláni v jednom těle. A buďte vděční. Slovo Kristovo at' ve vás bohatě přebývá. Ve vsí moudrosti se navzájem vyučujte a napomínejte a s vděčností zpívejte Bohu ve svých srdcích chvalozpěvy, chvály a duchovní písně.**“ (Ko 3,15-16) Je možné neuléhat plný sám sebe, svých starostí. Je možné mít srdce plné chvály, vděčnosti, uctívání, zahleděnosti na Boha. Naše srdce v nás může zpívat. To není jen pro lidi, kteří jsou povoláni do služby chval. Je možné usínat s Božím Slovem v mysli. Nemám to zatím ještě každodenně, ale mnohokrát jsem to prožila. Záleží na tom, čeho jsme plni, když si lehneme do postele. Naše srdce v nás může zpívat a dobrořečit Bohu. Když hledíme na Boha, nejsme zaměřeni na vlastní chyby a slabosti. Vidíme Boží velikost a my sami jsme v pozadí.

Reptání vede do vzpoury a brání vejít do odpočínutí. Žalmista vyzývá: „**Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako v Meribě, jako v den Massy v pustině, kde mě vaši otcové pokoušeli. Zkoušeli mě, přestože viděli mé skutky. Čtyřicet let jsem se s tím pokolením trápil. Řekl jsem si: Je to lid, který bloudí srdcem – ti mým cestám neporozuměli. Tak jsem se ve svém hněvu zapřisáhl: Nevejdou do mého odpočínutí.**“ (Ž 95,7b-11)

Izrael viděl mnoho zázraků, které pro ně Bůh učinil – deset Egyptských ran, moře se před nimi rozestoupilo a spláchlo Egyptany, dostali na poušti manu a křepelky, viděli proměnění hořké vody v dobrou. Přesto, když se dostali do pustiny v Sínu (Ex 17) a neměli vodu k pití, začali se prít s Mojžíšem a reptali. **Říkali: Proč jsi nás vyvedl z Egypta? Abys nás a naše syny i náš dobytek nechal zemřít žízní? Mojžíš volal k Hospodinu, protože ho chtěli dokonce ukamenovat.** Kritika vůči autoritám často vyústí do vzpoury a vzpoura vůči autoritám je vždy i vzpoura vůči Bohu. I proto musíme být opatrní a postavit stráž ke svým ústům, protože skrze kritiku se můžeme dostat do vzpoury.

Viděli jsme tolikrát, jak nás v našem životě Bůh vedl. Když však dojde k těžkým situacím, musíme si dávat velký pozor, abychom se nedostali do stejného stavu jako Izrael po vyjití z Egypta na poušti. Potřebujeme umět Bohu vylít srdce a předložit, co potřebujeme a v důvěře čekat, jak on bude jednat. Však jistě nechtěl nechat zemřít hladem Izrael na poušti.

Reptání Izraelcům zabránilo vejít do odpočínutí. Vděčnost nás uvede do odpočínutí pro naši duši. U čeho nejraději odpočíváš? Odpočíváš nejraději u Boha? Pokud ne, volej k Bohu, at' tě promění. Není špatné odpočívát třeba cvičením, zahradničením, čtením knih apod. U čeho máš ale srdce nejvíce? Náš Bůh je žárlivý a nechce se s ničím dělit. První místo chce mít On.

Žij životním stylem chval. V Žalmu 84,5-8 je řečeno: „**Blahoslavení jsou ti, kdo přebývají ve tvém domě a stále tě chválí! Blahoslavený je člověk, jehož síla je v tobě, který je odhodlán putovat. Procházejí údolím balzámovníku (nebo údolím slz, suchým údolím) a učiní je pramenem, nadto je raný déšť halí požehnáním. Putují stále silní a objeví se před Hospodinem na Sijónu.**“ Pán říká, že jsou blahoslavení ti, kdo přebývají v jeho domě, tedy ti, kdo jsou v jeho přítomnosti a stále

ho chválí. Je možné zaujmout životní postoj chval. Je to podobné, jako když se máme „stále modlit“. Je to určitá stálá připravenost k uctívání Pána. Je to stálá zaměřenost na něj.

Boží dobrota, milosrdenství a milost nás vedou k tomu, abychom ho chválili a děkovali mu. Lidé, kteří toto mají, jsou silní v Bohu. Znají Boží velikost a moc. Však se stačí jen rozhlédnout okolo sebe na všechny ptáky, zvířata, vesmír a na člověka dýchne Boží moc a velikost. Když se ctitelé Boží dostanou do údolí slz, stanou se pramenem. Začne z nich ještě více proudit život do jejich okolí. Tlaky z nich život ještě víc vymáčkou. Naopak se stanou lidmi, kteří přináší život a dobro svému okolí. Bůh je zahalí požehnáním, protože obstáli v tlacích.

Bůh si cení, pokud nereptáme a pokud si udržíme životní styl vděčnosti. Lidé, kteří chválí, jsou stále napojeni na zdroj, proto se stávají sami pramenem pro okolí. Nejsou prázdní, protože je Bůh posilňuje, on je jejich síla. Jdou životem stále silní. Dostanou se do Boží přítomnosti skrze vděčnost, chválu, děkování a uctívání, a to je přivede až před Boží tvář. Naše duše jsou křehké. Občas na naši duši těžce doléhají různé zkoušky. Když však začneme děkovat, ochráníme vlastní srdce před smutkem. Vděčnost dá ránu pěstí každému smutku či depresi!

Dostal jsi schopnost vytvářet bohatství

Tomáš Korčák

Prorok Ageus mluví o otřesech poslední doby a to o otřesech především v ekonomické oblasti. Pán říká: „Mé je stříbro, mé je zlato.“ Poté však přijde úžasná Boží moc a sláva do chrámu z živých kamenů - tedy do církve.

Toto praví Hospodin zástupů: Ještě jednou, a bude to brzy, otřesu nebem i zemí, mořem i souší. Otřesu všemi pronárody, a přijdou s tím nejvzácnějším, co mají; a naplním tento dům slávou, praví Hospodin zástupů. Mé je stříbro, mé je zlato, je výrok Hospodina zástupů. Sláva tohoto nového domu bude větší nežli prvního, praví Hospodin zástupů. A na tomto místě budu udílet pokoj, je výrok Hospodina zástupů. (Ag 2,6-9 ČEP)

Rick Joyner ve své knize Prorocká vize pro 21. století, která vyšla v roce 1999, říká: „*Je před námi velká hospodářská krize, větší než ve dvacátých letech minulého století. Všichni nepřipravení ztroskotají. Pán chce, aby na ni byl jeho lid připraven. Ne, aby ji vydržel nebo na ní zbohatl, ale byl připraven pro evangelium. Bible zaslubuje bohatství národů těm, kdo slouží Pánu. Pán chce svůj lid připravit. Dvacet pět let napomíná církev, aby žila bez dluhů. Bylo to dost času na přípravu, ale protože dlouho nebyly velké problémy v ekonomice, mnozí toto volání nerespektovali. Ještě je čas uvést své domy do pořádku, ale nesmíme už čas ztrácet.*“

Ještě Rick Joyner velice dobře zmiňuje tři pasti spoutanosti ve financích:

1. Spontánní nákupy: Je zde ohromný vliv reklamy: „Musíš to mít! Ty to ještě nemáš?! Podívej se, všichni okolo tebe to mají a ty to ještě nemáš. Všechny děti ve třídě, kam chodí tvoje dítě, to mají. Ty tohle uděláš svému dítěti, že mu to nepořídíš?“

Jak se musí cítit chudinka.“ Projevuje se v nich to, co popisuje už Šalomoun: Oko se bohatství nenasytí. Kdo miluje peníze, peněz se nenasytí, kdo miluje hojnost, nemá nikdy dosti. (viz Kaz 4,8; 5,9)

2. Nespokojenost: Nespokojenost je chorobný postoj: „Nemám dost, chci více, nebo lepší než mám.“

3. Lenost: Možná máš málo kvůli lenosti (viz Př 6,5-11). Mravenec nemá dozorce, avšak instinktivně ví, co má dělat. Tak i znovuzrozený křesťan nepotřebuje motivaci z venku, je motivován z nitra, kde má mít zakotvené Boží cesty a Slovo, což nevyklučuje občasnou duchovní radu. Nezapomeň, že Bůh na tebe nevylije bohatství, když neustále ležíš v posteli.

DVOJÍ MOŽNOST UŽITÍ MAJETKU

Když Izraelci vyšli z Egypta, vyplenili Egypt. Bůh je k tomu vyzval, řekl jim: „Požádejte sousedy, ať vám dají všechno svoje bohatství.“ Když odcházeli, Egyptané jim to rádi dávali. „Prosíme vás, už jděte, už jděte pryč. Všechno vám dáme.“ To bylo bohatství národů. Když čteme v Písmu o Josefovi, všechno bohatství šlo tehdy (byla doba velkého hladu) do Egypta. A nyní to dostávali Izraelci.

Jsou dvě možnosti, co s bohatstvím můžeme dělat. Izraelci zázračným způsobem prošli Rudým mořem a přišli na poušť, kde měli sloužit Hospodinu. Mojžíš odešel na horu Sinaj. Někteří lidé však povstali a říkali Áronovi: „Árone, ten muž už tady dlouho nebyl. On nepřichází z té hory, a my chceme, aby jsi vytvořil Boha. Nechceme udělat nového boha, ale toho Boha který nás vyvedl z Egyptské země. Udělej nám zpodobeninu Boha, který nás vyvedl z Egypta.“ Hrozné je, že Áron na tohle přistoupil. Řekl: „Přineste svoje náušnice a prsteny a přineste to, co máte. Dáme to na hromadu a slijeme Boha, který nás vyvedl z Egyptské země.“

Takže Izraelci přinesli náramky a to, co dostali od Egyptanů, když odcházeli. Dali to na hromadu. Udělala se forma, drahé kovy se roztavily do tekuté podoby a odlil se býček. Takhle vypadala božstva v Egyptě. Oni však tuto modlu stále nazývali Hospodinem, který je vyvedl z Egyptské země. To je strašné. Pro nás je to skutečně velké ponaučení, protože hodně model se nazývá křesťanskými jmény. To je právě to velké oklamání. Jsou božstva, která jsou nazývaná úplně jinak: Krišna, Buddha a tak podobně. Jsou však modly, které jsou nazývány křesťanskými názvy. Je to ohavný hřích modlářství, pokud živého Boha nějakým způsobem zobrazujeme, či z něho děláme sochu. Je to překročení druhého přikázání desatera a můžeme to neustále nazývat křesťanskými názvy. Židé neustále nazývali tuto ukydanou modlu jménem skutečného Hospodina, který je vyvedl z Egypta.

Modlářství vždycky vede i do nevázaného života. Takže za chvíli se z toho masopustu stala nevázaná pitka. A ten zvuk vyšel až nahoru k Mojžíšovi. Bůh mu řekl: „Brzy se spustili a oddělili od cesty, kterou měli jít.“ Mojžíš tedy přichází dolů a jedná. Všichni, kdo se nepřidali k Hospodinu, živému Hospodinu (který je duch a kterého nesmíme uctívat v nějaké podobě), uctívali zlaté tele a neodvrátili se od něho, museli být zabiti a Izrael musel být očištěn od modloslužby. Modlářství vede do smrti.

Byla to velká tragédie pro Izrael, avšak za tím vším bylo nesprávné užití majetku a bohatství - toho, co měli. Všechno patří Hospodinu. Jde však o to, v jakých je to rukách, kdo to spravuje a jak to spravuje. Je zde svod pokušení, že ti, kteří opravdu s čistým srdcem užívají majetek ke slávě Pána, se nebudou střežit a nechají se svést klamem mamonu. Peníze jsou dobré, majetek a bohatství jsou dobré, ale láska k majetku je velmi zlá. Byl to samotný Bůh, kdo první určil, že zlato je výborné (viz Gn 2,12 ČEP).

Po této katastrofě, kdy se mnoho lidí odklonilo od Hospodina, zemřelo a Boží přítomnost musela jít za tábor, dal Hospodin Mojžíšovi příkazy, jak má být postaven stan setkávání a budoucí chrám - tedy místo, kde on sám chce přebývat. Určil také z čeho to všechno má být postaveno – z majetku Izraelců ze zlata, stříbra a bronzu.

Izraelci dělali sbírky a lidé měli srdce u toho díla, takže přinášeli své bohatství na stavbu Božího díla. Bylo toho nakonec více, než potřebovali, takže sbírku museli již ukončit.

Pro nás je to obrazem, jak může být bohatství použito a jak zneužito. Můžeme z něho udělat zlaté tele (a můžeme ho přitom nazývat křesťanskými názvy). Kéž Bůh prosvítí naše srdce. Na druhé straně můžeme skutečně všechno, co máme dát do služby Bohu a Bůh je z toho oslaven. Pán přijde do těchto chrámů, kde je vydanost, důvěra, láska k Bohu a kde je dobře užito bohatství, které jsme vlastně dostali od něho samotného.

Jsou tedy dva způsoby, jak užít bohatství: buď na modly anebo na chrám. Nemluvím o nějakých budovách (i když můžeme nějaké budovy také stavět). Mluvím především o bohatství na šíření Božího království.

NEOPUSTÍM TĚ ANI V OBLASTI TVÝCH FINANČÍ

Podívejme se do listu Židům. Zpíváme pěknou píseň, že Pán je můj pomocník, nebudu se bát, nikdy mě neopustí a nikdy mě nezanechá. Myslím, že budete překvapeni zvláštním kontextem těchto slov v Písmu:

Žijte bez lásky k penězům, spokojeni s tím, co máte (*doslova: je zde*); **neboť on sám řekl: „Nezanechám tě, ani tě neopustím;“ a tak s důvěrou** (*nebo: s dobrou myslí*) **říkejme: „Pán je můj pomocník, nebudu se bát; co mi udělá člověk?“** (Heb 13,5-6)

Apoštol zde říká: „Žijte bez lásky k penězům.“ Naše srdce musí milovat Boha a lidi, ale ne peníze a bohatství. To není náš střed života, to není náš Bůh. Buďte spokojeni s tím, co máte. Tak se projevuje správná láska k Bohu a k bližním. Spokojenost v Bohu je klíčová pro život každého křesťana.

Možná máš nějaké potřeby. Jsi však spokojený v Bohu a důvěruješ mu, že ti pomůže tvoje potřeby naplnit. Někdy se můžeme dostat do dluhu i bez vlastní viny. Můžeme však přijít k Bohu a on nám pomůže. Můžeme odpočívat skrze důvěru, skrze víru. Pán říká: „Netrap se úzkostmi!“ Strach a starosti nás mohou totálně ochromit a zašpuntovat pro Boží lásku, jeho pomoc a působení.

Bud'te spokojeni s tím, co máte. Žijte bez lásky k penězům. Neboť on sám řekl: „Nezanechám tě, ani tě neopustím.“ Takže jinými slovy, Pán nám dává jednoduché zaslíbení na mnoha místech Písma: „Nikdy tě neopustím, nikdy tě nezanechám.“ Toto slovo můžeš a máš aplikovat pro svoje finance a svoje hospodaření. Můžeš ho aplikovat do všech oblastí svého života, ale ten kontext zde je zabezpečení. Aplikuj toto slovo na tvůj stav konta v bance.

Pán nám dává jednoduché zaslíbení: „Nikdy tě neopustím, nikdy tě nezanechám.“ A v 6. verši: **A tak s důvěrou říkejme: „Pán je můj pomocník, nebudu se bát; co mi udělá člověk?“** Říkej to s důvěrou, protože to Pán řekl. Vytlač všechnu nevěru, všechen strach a úzkost, protože Pán promluvil ta jednoduchá slova. Jdi proti nevěře a strachu uprostřed otřesů, protože Pánovo je všechno zlato a všechno stříbro. Jdi s důvěrou a s dobrou myslí. Můžeme mít dobrou mysl, jestliže důvěřujeme Pánu a jeho jednoduchým slovům. Protože Pán promluvil, proto s dobrou myslí a s důvěrou říkáme: „Pán je můj pomocník, nebudu se bát. Co mi udělá člověk.“

Takže v zaměstnání je propuštěno deset kolegů a tobě přichází strach: „Jak to bude, co se stane? Jaká bude budoucnost?“ Pán řekl: „**Já tě nikdy neopustím, nikdy tě nezanechám.**“ A proto říkám: „Pán je můj pomocník, nebudu se bát. Dokonce i kdyby mě propustili, on se o mě postará. On mi pomůže.“ Nezapomeň, že úžasné zaslíbení: „Nikdy tě neopustím a nikdy tě nezanechám,“ se týká zde především peněz.

Bud'te spokojeni s tím, co máte. Zde je doslova řečeno: **Bud'te spokojeni s tím, co je zde.** Něco tady je. Něco je ve tvém domě. To „něco“ mohou být hmotné věci ve tvém domě, ale mohou to být i věci, které jsou v tobě - tedy určité schopnosti, které Bůh do tebe vložil. Bůh do každého z nás něco vložil. Něco tady je. Něco je zde!

PRINCIP CHUDÉ VDOVY

Podívejme se do 2. Královské 4,1-7 na úžasný příběh, který se skutečně stal. Není to podobenství, ale jako podobenství nebo určitý obraz můžeme tento příběh vzít. Věřím, že porozumění Božímu jednání v tomto příběhu může vyvést z jakékoliv nouze a změnit váš život.

Jedna z žen prorockých žáků úpěnlivě volala k Elišovi: "Tvůj služebník, můj muž, je mrtev. Ty víš, že se tvůj služebník bál Hospodina. A teď přišel věřitel, aby si vzal obě mé děti za otroky." Eliša jí řekl: "Co mohu pro tebe udělat? Pověz mi, co máš doma." (Vzpomeňte si na slovo z Židům 13,5: Bud'te spokojeni s tím, co máte - s tím, co je zde.) **Odpověděla: "Tvá služebnice nemá v domě nic než baňku oleje."**

Tato žena říká: „Já nic nemám. Jenom malou baňku oleje, ale jinak nic nemám. Já skutečně nic nejsem a nic nemám.“ Zemřel manžel, žádné důchody ani sociální dávky nemá. Dnes by lidé řekli: „Nic nemám, stát se o mě musí postarat.“ Nejsem proti sociálním dávkám, které některým lidem skutečně mohou pomoci v těžkých situacích. Co je však zlé, když lidé na tyto státní dávky pasivně spoléhají a jsou na nich dlouhodobě závislí. Mají postoj: „Stát mi musí pomoci.“ A když stát nepomůže, tak bude problém. Budou sociální nepokoje, které vycházejí z tohoto způsobu myšlení. Na mnoha místech světa bude tohle socialistické myšlení způsobovat velké sociální nepokoje a velká krveprolití.

Tato žena však měla Boží bázeň, byla zbožná. Její manžel sloužil Hospodinu jako prorok. Bůh se o něj staral, žili z víry. V Písmu je řečeno, že kdo rozsévá spravedlnost má mzdu jistou. Bůh se postará i o rodinu takového Božího služebníka. Takže tato žena jde na správnou adresu k Hospodinu za jeho prorokem. Hledá odpověď od Boha. Bůh ji však nejprve musel skrze Elíšu vyvést z určitého způsobu myšlení: „Já nic nemám. Já mám jenom baňku oleje.“

Hospodin jí říká skrze Elíšu: "**Jdi, vypůjči si venku nádoby ode všech svých sousedů, prázdné nádoby, ale nespokojíš se s málem. Pak jdi domů, zavři za sebou a za svými syny dveře a nalévej do všech těch nádob; plné dávej stranou.**"

Mohla reagovat způsobem: „To je přece hloupost. Tu trošku oleje mám nalévat do nádob od sousedů? A co si o mně řeknou? Co jim mám odpovědět, když se mne budou ptát, na co chci ty nádoby? Oni mě znají, vědí, že nic nemám.“

Bůh promluvil a tak se ztrapnila, ale poslechla. Udělala, co Bůh řekl. **Odešla od něho a zavřela za sebou a za svými syny dveře. Ti jí podávali nádoby a ona nalévala.** Šla, vypůjčila si nádoby od sousedů, nehleděla na ty posměšky, které tam musely být. Šla domů, zavřela za sebou dveře. Zavřela dveře za tím vším rozptýlením, posměchem, veřejným míněním a tak podobně. Na tomto projektu víry pracovala společně se svými syny. Začala nalévat do nádob a plné dávala stranou. Stal se zázrak, protože poslechla Boha. Protože byla ochotná se ztrapnit a udělat pro Boha i „hlouposti“, které však jsou nakonec Boží moudrosti.

Když nádoby naplnila, řekla svému synu: "Podej mi další nádobu." On jí odvětil: "Už tu žádná nádoba není." Tu přestal olej téci.

Co nám chce Bůh tímto slovem říci? *Tato žena vzala to, co měla a dala to k dispozici Bohu.* Na začátek si půjčila. Buďme velmi opatrní ohledně půjček a života na dluh. Jsou však určité půjčky, které mohou být dobré na rozjezd podnikání. Musíme jít v moudrosti pod vedením Ducha svatého. Potřebujeme i moudré rádce, abychom neudělali nějakou hloupost. Když si půjčíš kolo a někam jedeš, tak to není nic špatného, pokud to kolo potom vrátíš. Tak to může být i s penězi, ale musíme být velmi opatrní, abychom se nedostali do životního stylu dluhů. Lidé musí mít všechno, co vidí v reklamě. Jsou určováni veřejným míněním a svojí méněcenností. Chtějí něčím být skrze to, co mají. Nepůjčuji si na větší televizor, ale například na šicí stroj, skrze který mohu něco vyrobit.

Tato žena si půjčila prázdné hrnce. Avšak to, co měla, začala dávat - tu trošku oleje začala nalévat. Může to být něco, co máš doma, či co je v tobě. Může to být určitá schopnost, talent, něco co umíš. Možná to ještě neumíš dokonale, ale jak to začneš dávat, tak to začne téci a zdokonalovat se. A ty naléváš a naléváš...

Možná v sobě nosíš určitý sen, touhu či povolání. Mluv o tom se svým Pánem. Porad se s moudrými lidmi, v jejichž životě je vidět konkrétní ovoce. Nezapomeň, že v **množství rádců je vítězství** (Př 24:6 ČEP). Vzdušné zámky, zkratky bez práce, rychlé zbohatnutí a začátky hned ve velkém splasknou jako bubliny (viz Př 13:11). Většinou vycházejí z lidské pýchy a méněcennosti - „Jsem velký podnikatel, šéf, pan prezident...“ Zdravé touhy od Boha začínají v malém a nedokonalém, jdou i přes

nezdary, avšak stále v poučitelném duchu a s ochotou se měnit a zlepšovat. Uskutečnění velkých snů od Boha vždy začíná malými a nedokonalými krůčky.

Šla to sdělit muži Božímu. Ten jí řekl: "Jdi prodat olej a vyrovnej svůj dluh. Potom budeš se svými syny žít z toho, co zbude." Ona vytvořila nějakou hodnotu. Dala tu trošku, kterou měla a ono to stačilo. Úplně to stačilo pod Božím požehnáním. Dala trošku, půjčila si na začátek, vytvořila určitou hodnotu a tu prodala. Zaplatila *nejdřív dluhy* a pak žila z toho, co jí zbylo. To je úžasný model jednání.

To, co máš, stačí pro Boží království. Všechno božské začíná v malém. Všechny zkratky a všechny metody, které přeskakují schody na cestě a třídy výchovy, jsou falešné a nebudou fungovat. Všechno božské začíná v malém. Boží království roste jako hořčičné zrno. Možná že tato žena pak měla živnost na olej. Také si představuji, jak šla vrátit velké hrnce sousedům a v nich ještě trochu zbylo oleje za odměnu. Vrátila jim hrnce i s úrokem oleje. Proč by ne?

Pán se tě ptá: „Co mohu pro tebe udělat? Řekni, co máš doma?“ Vycházej z toho, co máš doma. Řešení máš u sebe. Skrze víru a poslušnost dosáhneš pomoci. Satanovou pastí je myšlení, že abys mohl sloužit Bohu, potřebuješ to a to a potřebuješ být jako ten a ten. To je past, která nikdy nebude fungovat. S tímto myšlením nikdy nevstoupíme do svého povolání a potenciálu. „Tvá služebnice nemá v domě nic než baňku oleje.“ „To stačí, to stačí!!!“

Kolik chlebů a rybiček potřeboval Ježíš na nasycení pěti tisíc mužů, kromě žen a dětí? Potřeboval pět chlebů a dvě ryby a ještě zbylo dvanáct nůši úlomků! A kolik chlebů a rybiček potřeboval na druhé nasycení čtyř tisíc mužů, kromě žen a dětí? Sedm chlebů a několik rybiček a zbylo sedm košů úlomků! To, co máš, stačí! Co Ježíš nad tím „málem“ udělal? Poděkoval! To nebyl postoj reptání, stěžování, kňučení a skuhrání, malomyslnosti a sebelitování: „Ó, to je málo, to nestačí.“ Ježíš poděkoval a skrze vděčnost se uvolnily nebeské zdroje. Jednou k nám Bůh promluvil při modlitebním setkání: „*Vy sami dejte najíst lidem ve vašem okolí. Vy však říkáte: „Nemohu – nemám.“ Kdy již začnete věřit, že já přebývám ve vás a to se všemi svými zdroji!*“

Víte, ona je to ale práce! Nejprve se ztrapníš před sousedy a potom chodíš po celém městě sbíráš hrnce, potom naléváš a prodáváš. Jsi od toho celý umaštěný. Je to dřina a je jednodušší, když dostaneš různé sociální podpory v nezaměstnanosti a neděláš nic. Také ale nikdy nic nezískáš. Před lety jsem na Slovensku mluvil s jedním mužem a on mi řekl: „Já mám sociální podporu větší než bych měl plat ve fabrice. Co já bych chodil do fabriky.“ Dneska to tam již také bude jiné, protože Slováci sociální politiku změnili (což také způsobilo velké nepokoje u lidí se socialistickým myšlením). Tato vdova neměla žádné sociální zabezpečení. Kdyby Bůh neudělal zázrak, tak špatně dopadne. Nezbyvalo jí nic než věřit Bohu, poslechnout ho a pracovat s tím, co má.

Někteří lidé řeknou: „To je moc práce.“ Jiní zase přepadnou na druhou stranu a vidíte, jak vše berou jenom do svých rukou. „Musím zabezpečit rodinu, nemám čas na Boha, na Písmo, na církev, na nic... To není možné. Tobě se to řekne. Já na to nemám čas.“ Oba dva typy lidí budou mít nouzi. Protože když neshromáždíme s Pánem, tak rozptylujeme. Když zanedbáváme vztah s Bohem, tak budeme mít děravé kapsy. Můžeme vydělávat mraky peněz, strčíme je však do děravých kapes a všechno to propadne. Tak peníze promarníme. Když však jednáme s Pánem, tak je on oslaven.

Představte si, že za tento **princip chudé vdovy** dostal v roce 2006 jeden muž Nobelovu cenu. On to vůbec neví, protože není ani křesťanem. Tomuto principu se říká *mikroúvěry* a na nich jsou založeny některé banky, které pomáhají chudým lidem ve třetím světě. Je to skutečně úžasné řešení pro jejich situaci. Jedna z prvních a nejznámějších je banka Gramín a její šéf je ten, který za mikro úvěry dostal Nobelovu cenu. Přečtěte si něco o tom z encyklopedie:

Banka Gramín je organizace zabývající se mikrofinancováním a velkou měrou se podílí na rozvoji společnosti. Její činnost začala v Bangladéši, kde banka začala poskytovat drobné úvěry (známé jako mikroúvěry) chudým obyvatelům bez nároků na ručitele. Systém je založen na myšlence, že i chudí lidé jsou schopni splácet úvěr a navíc vládnou schopnostmi, které nejsou dostatečně využité. Banka poskytuje i standardní bankovní služby a spolupracuje s dalšími společnostmi (patřícími do „rodiny“ banky Gramín) zaměřenými např. na odvětví textilní výroby, infrastruktury, telekomunikací, energetiky apod. Zakladatel Banky Gramín, ekonom a bankéř Muhammad Yunus, byl v r. 2006 oceněn Nobelovou cenou za mír za boj proti chudobě. Banka Gramín zcela změnila standardní bankovní postupy tím, že odstranila potřebu záruky za poskytnutý úvěr a dala vzniknout novému bankovnímu systému založenému na vzájemné důvěře, kreativitě, spoluúčasti a zodpovědnosti. Do ledna 2007 měla banka Gramín 6,95 mil. dlužníků, z nichž 97 % byly ženy. Díky všem 2343 pobočkám poskytuje banka služby 75 359 vesnicím, což je asi 90 % všech vesnic v Bangladéši. Pozitivní vliv banky Gramín na rozvoj společnosti byl zaznamenán v mnoha nezávislých studiích. (Zdroj: <http://cs.wikipedia.org/>)

Toto je jenom jedna z mnoha bank a je to určitý způsob pomoci. Věřím, že je to skutečně jedna z možností, jak pomoci chudým lidem ve třetím světě. Dávat chudým pouze peníze na jídlo je hrozně málo. Je velice zajímavé, že nejvíce jsou v tom angažované ženy a já si říkám, co asi dělají jejich manželé. Lidé, kteří tyto mikroúvěry zprostředkovávají, také na spravování půjčených peněz dohlížejí a pomáhají těmto chudým lidem k dobrým návykům a zdravému životnímu stylu (dobrá hygiena, školní docházka dětí ...).

Nejsme těmi nejchudšími lidmi, je to právě naopak. Tento *model chudé vdovy* však může fungovat i v naší zemi, stejně tak jako v nejchudších zemích světa. Bůh může dát řešení do tvého života skrze tyto principy.

ZÁVISLÝ NA BOHU A NEZÁVISLÝ NA STÁTU

Pavel píše Tesalonickým: **O bratrské lásce vám není potřeba psát, neboť jste sami vyučeni od Boha, abyste milovali jeden druhého. A opravdu tak činíte všem bratřím v celé Makedonii. Vyzýváme vás však, bratři, abyste se v tom ještě více rozhojňovali a zakládali si na pokojném životě, věnovali se vlastním věcem a pracovali vlastníma rukama, jak jsme vám přikázali (To neznamená, že musíme být všichni dělníci či rolníci, ale je důležité, abys pracoval.), a abyste chodili slušně před těmi, kteří jsou vně, a nikoho (nebo: nic) nepotřebovali.** (1Te 4:9-12)

Je to velice zajímavé slovo a musíme ho opravdu dobře pochopit. Různé způsoby překladů říkají: Pracujte vlastníma rukama ... abyste ... **nikoho a nic nepotřebovali**

(ČSP), ... a na nikoho nebudete odkázáni (ČEP), ... a abyste v ničemž neměli nedostatku (KP), ... tak povedete poctivý život beze všeho nedostatku (B21).

Bůh chce, abychom byli zdravě nezávislí. Zdravě nezávislý člověk není pyšným člověkem, který říká: „Já nikoho nepotřebuji.“ To by byla cesta do velkého pádu. My se navzájem potřebujeme, což je princip těla. Bůh nás však chce vyvést z určitého socialistického myšlení: „Abych se dostal z problémů, musí mi pomoci vláda, musí mi pomoci druzí...“ Někdy potřebujeme pomoc druhých, avšak Bůh nás chce vyvést ze závislosti. Potřebuješ druhé bratry a sestry. Nemáme však být závislími na člověku, závislími na vládě, celoživotně závislími na státním sociálním systému. Jestliže se tohle stane, tak je něco v nepořádku.

Vždy zcela potřebujeme pomoc od neviditelného a přece tak skutečného nebeského Otce a vždy jsme na něm plně závislí. Bůh nás chce uvést do takové soběstačnosti, kdy my můžeme být zdrojem požehnání pro druhé, kdy my můžeme dávat skutečně chudým a kdy můžeme podporovat šíření Království. Neříkej si však: „Až budu mít, budu dávat,“ začni dávat ještě, když máš nedostatek. Tak vyjdeš z nedostatku do mentality vděčnosti, hojnosti a dávání.

Tesalonickým Pavel dále říká: **Nebot' když jsme u vás byli, přikazovali jsme vám toto: Jestliže někdo nechce pracovat, ať také nejí.** (2Te 3:10) Toho se musíme také držet. Jsou lidé, kteří chtějí pracovat a nemůžou. I když i ti nejchromější lidé můžou najít způsoby, jak něco začnou dávat. Jsou však lidé, kteří jsou více odkázáni na pomoc druhých. Jsou však také lidé, kteří pracovat nechtějí; těm nemáme pomáhat.

Do Efezu Pavel píše: **Zloděj ať již nekrade, ale ať raději pracuje a dělá vlastníma rukama něco dobrého, aby měl co dávat tomu, kdo má nedostatek.** (Ef 4:28) Jestliže jsi byl dříve zloděj, tak nyní choď v opačném duchu - začni dávat. A jistě choď v tomto duchu, i když jsi ve svém životě nic neukradl.

BŮH TI DÁVÁ SCHOPNOST VYTVÁŘET BOHATSTVÍ

Bůh je zdrojem veškerého bohatství. Bůh je bohatý. Věřím, že slovo bohatství vzniklo ze slova Bůh. Bohu patří všechno. Klíčové slovo pro každého z nás najdeme v Deuteronomiu 8,18: **Pamatuj tedy na Hospodina, svého Boha, že on ti dává moc získat majetek, aby naplnil svou smlouvu, kterou odpřisáhl tvým otcům, jak je tomu dnes.**

Jsme ve smlouvě s Bohem skrze přijetí Ježíše Krista. Při Večeři Páně si připomínáme smlouvu v Ježíšově krvi. Je to něco velmi pevného, jistého, věčného... Na základě této smlouvy nám Bůh zaslubuje: „Já ti dávám sílu, moc a schopnosti k získávání bohatství.“

Podívejme se na různé překlady: *Je to přece on, kdo ti dává schopnost vytvářet bohatství (B21); on dává tobě moc k dobývání zboží (KP); k nabytí blahobytu ti dává sílu on (ČEP).*

Hospodin ti dává sílu k nabytí blahobytu, aby potvrdil svou smlouvu. Je to schopnost vytvářet bohatství či moc k dobývání zboží. On ti dává schopnost a sílu vytvářet nějaké hodnoty a tato schopnost je v tobě. „Ale já nic nemám, já mám jenom tu

základní školu...“ To stačí! Od tohoto bodu začni. Je jistě také velmi důležité si zvyšovat kvalifikaci. Lidé s menší kvalifikací seženou práci podstatně hůře. Je dobré investovat do vzdělání či do různých dobrých rekvalifikačních kurzů.

Bůh nám tedy dává moc, sílu a schopnost získat majetek. Dává nám schopnost vytvářet hodnoty a bohatství. On to do tebe vkládá a je to projev jeho smlouvy s tebou. To je úžasné. Teď je jen potřeba, aby tato schopnost byla v tobě uvolněna. Potřebuješ odhodit svoji méněcennost či pýchu a najít tu svoji baňku oleje. Potřebuješ vejít do Božího povolání a začít dávat to, co máš. Potřebuješ hledat Pána, ptát se ho, naslouchat mu a slyšet ho. Když budeš hledat nejprve jeho Království a jeho spravedlnost, on ti dá vše, co potřebuješ. Když ho budeš hledat, bude k tobě mluvit i o velmi praktických věcech tvého života.

Například Bůh dal Jákobovi ve snu skrze anděla strategii, jak vypěstovat pruhované ovce a tak získat velký majetek od tchána Lábana (viz Gn 30,31-43; 31,8-13). V tu dobu bylo jen velmi málo pruhovaných ovcí. Proto Lában souhlasil, že všechny pruhované ovce připadnou Jákobovi. Bůh mu však dal nápad (vidění, způsob, strategii, schopnost) jak vypěstovat silné pruhované kusy. Nakonec po šesti letech zbylo Lábanovi malé stádo slabých ovcí a silné kvalitní stádo patřilo Jákobovi.

Když budeme hledat Boha, on nám dá nápady. Nesmíme pak udělat tu chybu, že on nám dá nápad, my se do toho pustíme a zapomeneme na něj. Jistě, je to práce, je to dřina - je to nalévání a nošení, prodávání, nakupování a já nevím, co ještě. Je to práce, ale stojí to za to. Přichází řešení krize. Pak můžeme financovat i nějaká Boží díla. Je to úžasné, Bůh dává nápady, jak vyplenit pyšný Egypt nebo Lábana.

Nad následujícím slovem z Exodu 35,35 rozjímejte delší dobu. Proste Ducha svatého, aby k vám mluvil a aby vám ukázal, co to pro vás znamená. Jsou to biblické principy, které fungují v jakékoli společnosti a kultuře. Mluví se zde o lidech, které Bůh naplnil svým Duchem a pomazáním pro práci, ke které je povolal. Je zde řečeno: **Naplnil je zručností dělat všechnu práci ... aby konali veškerou práci a vymýšleli nápady.** V jiných překladech: *Obdařil je dovedností zhotovovat jakékoli dílo ... aby dovedli udělat jakékoli dílo a pracovat s vynalézavostí.* (ČEP) *Naplnil je moudrostí srdce, aby dělali všelijaké dílo ... aby dělali všelijaké dílo a vymýšleli vtipné věci.* (KP) *Obdařil je nadáním pro každé řemeslo ... Ovládají každé řemeslo a umí vymýšlet plány.* (B21)

Zručnost, nápaditost, dovednost, vynalézavost, důvtip, nadání, plánování a tvůrčí představivost to všechno působí Bůh v lidech, kteří se mu vydají a kteří na něho spoléhají. **Neboť člověku, který se mu líbí, dal moudrost, poznání a radost.** (Kaz 2:26) Je to pro ty, kteří chtějí pracovat, nevzdají to při těžkostech, nebojí se proher, vždy znovu povstanou a zkoušejí nové věci.

Pán chce dávat obyčejným, jednoduchým lidem nápady a způsoby, jak pracovat a vydělat si. Uvolní v nich schopnost vytvářet bohatství, kterou již do nich vložil. Dělají všechno pro Pána, aby zajistili svoji rodinu, měli dostatek a zdar ve svém životě. Svůj majetek používají ke službě Bohu.

Nedávno jsem slyšel o člověku, který vymyslel zahnuté párátka. Taková malichernost, ale on na tom získal mnoho peněz, protože pro lidi to bylo velmi zajímavé. Pán vám

může dát velmi jednoduché nápady, skrze které můžete prolomit ve svých osobních životech.

Na závěr přečtu prorocké slovo, které jsme přijali v roce 2003 při sborovém půstu za misií a misionáře: „*Mějte víru v nebeské zdroje (nebeské průduchy - Mal 3,10). Tyto zdroje převyšují naše omezené lidské myšlení - nikdy by nás nemohlo napadnout, že by tak mohly být naplněny naše potřeby, nebo vyhrány naše války. Při naplnění potřeb to byly například křepelky, mana a voda tryskající ze skály pro Izraelce na poušti, krkavec s jídlem pro Elijáše, prázdné nádoby naplněné olejem pro chudou vdovu (2Král 4) atd. U božských bitev to bylo například vítězství skrze šustění stromů (2S 5,24), vrhání balvanů z nebe (Joz 10,11), zvuk vozů, koní a velikého vojska (2Král 7,6), vyhloubení prohlubní (2Král 3,16-17) atd. Tato řešení přišla, když hledali Pána, volali k němu, dotazovali se ho a uctívali ho (2Král 3,15; 2Par 20).*“

To je cesta pro nás. **Hospodin ti otevře svou hojnou pokladnici, nebesa, aby dal tvé zemi ve svůj čas déšť a požehnal každé dílo tvých rukou. Budeš půjčovat mnohým národům, ale sám si nebudeš půjčovat.** (Dt 28,12) Bůh ti chce otevřít svoji štědrá pokladnici.

Nebeský Otče, prosím tě, abychom byli skutečně čestní v oblasti financí a abychom byli věrní v mále. Prosím, aby jsi od nás odstranil všechno to, co ti překáží nás použít. Věřím, že nám chceš žehnat i v oblasti financí a hmotného zabezpečení. Ty znáš naše srdce a také víš, co každý z nás unese a co by s námi udělalo, kdybychom hned nyní získali velké bohatství. Ukazuješ nám, jakým způsobem jednáš a že všechno veliké, mocné a přemáhající začíná v malém. Pane, mi nechceme přeskakovat tebou určené kroky, chceme jít krok za krokem. Chceme jít dopředu a chceme, aby věci rostly. Chceme od tebe nápady a prosím o odvahu a moudrost do těch nápadů pak vstoupit.

*Pane, ty jsi vstoupil do smlouvy s námi a dal jsi nám schopnost a moc dobývat bohatství. Stejně ti patří všechno, co jsme a co máme, a to, co získáme, chceme také dát do tvého Království. Chceme, aby naše rodiny vzkvétaly ke tvé chvále a aby byly dobře zabezpečeny. Je to i naše zodpovědnost jako rodičů a především mužů. Chceme, aby ze všeho vzešla tobě chvála a světlo i uprostřed a právě uprostřed ekonomické krize. Pane, ty jsi řekl: **Tak ať září vaše světlo před lidmi, aby uviděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci, který je v nebesích.** (Mt 5,16) Pane, ať tato oblast je velikým světlem pro naše okolí. Právě tato oblast, kde se na tebe spoleháme, jsme plní pokoje, nebojíme se, protože ti důvěřujeme a máme nápady, které realizujeme.*

Pane, ať se nikdo z nás nepřizpůsobuje tomuto světu v reptání a v nezdravé závislosti na člověku a státu. Pane, ať je od nás odříznuto reptání a ať je zbořena v našich myslích pevnost socialistického myšlení. Kéž povstanou zbožní křesťanští poradci v oblasti financí, podnikání a uvolňování zdrojů. Děkuji ti, Pane, že tyto principy pomáhají i chudým lidem ve třetím světě a prosím tě, aby s velkou mocí a autoritou do této pomoci vstupovali křesťané. Ty chceš, abychom byli zdrojem takovéto pomoci chudým a aby s tím šlo i tvé evangelium a tvoje nadpřirozená moc. Amen.

Na závěr nahlas vyznejme slovo z Židům 13: „*Bůh řekl: Nezanechám tě, ani tě neopustím. A tak s důvěrou říkám: Pán je můj pomocník, nebudu se bát!*“

Místní sbor a prorocká služba

Tomáš Korčák

V době sametové revoluce jsem bydlel v centru Prahy nedaleko Václavského náměstí. Účastnil jsem se převratových shromáždění, procházel ulicemi a vnímal novou atmosféru očekávání a naděje. Svobodně diskutující hloučky, radost, vřelost, avšak zpočátku i obavy, jak vše dopadne. Často jsem chodil ulicemi, pozoroval davy lidí a modlil se za ně. Všichni potřebují Ježíše. Viděl jsem množství jedinců, kteří potřebují přijmout záchranu v Kristu. Po několika týdnech takovýchto modlitebních procházek se mi najednou změnil úhel pohledu. Místo jednotlivých lidí v zástupech jsem viděl místní sbory. Když jsem se modlil, viděl jsem všude potřebu místních sborů. Jako Boží odpověď na množství nespasených lidí jsem začal vnímat místní církve. A toto vidění mne neopustilo ani do dneška. Je to hluboké vnímání potřeby zdravých místních sborů pro tento národ (a jistě to platí i pro všechny ostatní národy), které vpálil do mého ducha Duch svatý při modlitbách.

Když Ježíš viděl zástupy, vnímal jako hlavní jejich potřebu, aby jako ovce měli pastýře. **Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou slabost v lidu. Když uviděl zástupy, byl nad nimi hluboce pohnut, protože byli utrápení a sklíčení jako ovce, které nemají pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků je však málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ Zavolal si svých dvanáct učedníků a dal jim pravomoc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a aby uzdravovali každou nemoc i každou slabost.** (Mt 9,35-10,1; srov.: Mk 6,34; L 10,1-3) Vyzývá učedníky, aby se za potřebu pastýřů modlili a jako první odpověď na jejich modlitby vysílá je samotné. Jeho vize velké žně souvisí s naplněním “ovčích” potřeby pastýřů, což se po Letnicích dělo skrze místní církve. I dnes je zoufalá potřeba pastýřů a místních sborů.

Místní církve jsou tvořeny nedokonalými lidmi a pastýři (a též všechny ostatní služebnosti) jsou také hliněné nádoby. Apoštol Pavel říká: **Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby přemíra té moci byla z Boha, a ne z nás.** (2K 4,7) Právě tato “hliněnost” nás může vést k pokoře, anebo k pohoršení, které se může projevit nezávislostí či přímo vzpourou. Nemluvím o vědomých hříších, ale o “hliněnosti” různých slabostí a nedokonalostí.

Apoštolové a pastýři mají přímo v popisu své práce vidění místních církví, i když by tuto potřebu měly jasně vidět všechny zralé služebnosti. Myslím, že největší sklon k nezávislosti se může nacházet v evangelizační a prorocké službě. Z Božího pohledu je to jistě nesmyslné a nezralé jednání. Všichni jsme součástí těla a máme jednu hlavu. Všechny služebnosti mají budovat místní církve, ze kterých se pak šíří Boží království do celé společnosti.

Ještě připomenu, že cesta od prorockého či evangelizačního daru do zralé služebnosti může být mnoho desítek let a ne každý prorokující je prorokem. Pokud však v prorocké a evangelizační službě není zjevení důležitosti místní církve jako houslový klíč před skladbou, pohybuje se často tato služba mimo záměr Království. Taková služba nese většinou rysy vyjímečnosti, samolibosti a osamocení. To pak tuto službu diskredituje, ačkoli ji ve správné podobě zoufale potřebujeme.

Tato nebezpečí číhají i na jiné služby v církvi, např. službu chval či různé evangelizační hudební skupiny. Věřím, že na skupině Delirious? bylo takové mocné pomazání právě proto, že všichni hudebníci byli duchovně zakořeněni ve svých místních církvích a měli důvěrné vztahy se svými pastýři. Byla to pro ně též velká ochrana a pomoc.

Jedním z nejúžasnějších příkladů prorocké služby je Ageus a Zacharjáš: **Tu prorokoval prorok Ageus a Zacharjáš, syn Idův, proroci, Judejcům v Judsku a v Jeruzalémě ve jménu Boha Izraele nad nimi. Tehdy povstali Zerubábel, syn Šealtielův, a Jéšua, syn Jósadakův, a dali se do budování domu Božího v Jeruzalémě a s nimi Boží proroci, kteří je povzbuzovali** (*posilovali, podpírali*). (Ezd 5,1-2)

Izraelci, kteří se vrátili z babylonského zajetí, se nechali zastrašit svými protivníky a zastavili práci na obnově Jeruzalémského chrámu. 14 let práce stála a Izraelci byli v ochromení, zklamání, vině, odsouzení, hořkosti, malomyslnosti a odrazení. Duch svatý však jednal skrze prorockou službu Zacharjáše a Agea a Boží dílo bylo znovu obnoveno a dokončeno. Vůdce Zerubábel a velekněz Jéšua znovu povstali v odvážném vedení lidu. Boží proroci stáli při svých vedoucích a posilovali je, aby naplnili vizi, kterou jim Bůh dal.

Proroci tak byli podobni Áronovi a Chúrovi, kteří podpírali Mojžíše (viz Ex 17,8-16). **Když Mojžíšovi ruce ochably, vzali kámen a položili pod něho, aby se na něj posadil, a Áron a Chúr podpírali jeho ruce jeden z jedné a druhý z druhé strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce.** (12) Všimněte si, že neodtáhli vůdce ke kameni, ale přinesli kámen k vůdci! To je důležitý princip podpůrné služby a též důležitá součást přímluvné a prorocké služby. Prorocká služba začíná přímluvou (viz Gn 20,7). Skutečná prorocká služba podpírá ruce vůdců, takže vytrvají ve svých zápasech a naplní od Boha určené úkoly.

Bůh chce obnovit v místních církvích zdravou prorockou službu, vycházející z vnitřního nasycení Boží láskou, která bude dodávat povzbuzení a odvalu jeho lidu v zápasech (viz 1K 14,3) a která bude podpírat vedoucí. Prorocká služba je kněžskou službou, která stojí před Boží tváří, slyší od Boha a předává slova povzbuzení a odvahy posvěcenému Božímu lidu (viz Dt 20,1-4).

Ageus tedy v roce 520 př. Kr. prorokuje k vedoucím a všemu Božímu lidu. Asi necelý měsíc po začátku Ageova prorokování Boží lid povstává, znovu poslouchá Hospodina a místo strachu z nepřátel se bojí živého Boha. Vedle Agea začíná prorokovat Zacharjáš. Aby Boží dílo bylo dobře vykonáno, Pán musí jednat s hlavními vůdci. V 3. kapitole Zacharjáše Bůh jedná s veleknězem Jóšuu a ve 4. kapitole specificky mluví k vůdci Zerubábelovi.

Zacharjáš vidí velekněze Jóšuu, jak ho satan obžalovává a jak je oblečen do špinavých šatů (viz Za 3,4-5). Když nechodíme v Božím povolání, jsme pod odsouzením a vinou. Pán tedy musel jednat s vinou, odsouzením a posvěcením myslí Jóšuy na počátku jeho obnovené služby. Vždyť 14 let nedělal plně, co měl!

Dále přichází mocné prorocké povzbuzení k vůdci Zerubábelovi, který se také nechal zastrašit a překážky viděl jako nepřekonatelné hory (viz Za 4,6-10) Zerubábel potřeboval povzbuzení, aby spoléhal na Božího Ducha a Boží milost, nebál se překážek, šel proti odrazení, a nejen započal dílo, ale také je v Božím Duchu dokončil.

Judští starší stavěli a dařilo se jim za prorokování proroka Agea a Zacharjáše, syna Idova. Pak dostavěli a dokončili z nařízení Boha Izraele a z nařízení Kýra i Dareia i Artaxerxa, krále perského. (Ez 6,14) Podpora a povzbuzování proroků vedla k vytrvalosti, odvaze, zdaru a dokončení Božího domu.

Myslím, že prorockou službu na některých místech naší země diskreditují samotní proročtí lidé. Nacházíme zde mnoho tělesnosti, pýchy a nezávislosti. Mám za to, že to je především pro chybějící houslový klíč skladby Božího království, kterou máme zahrát a to je chybějící vidění zásadní důležitosti nedokonalých místních sborů a klíčové roli hliněných vedoucích místních sborů.

Vedoucí místních sborů však zase potřebují vítat prorockou službu, žádat ji od Boha a dávat jí biblické hranice, neboť bez prorockého povzbuzování mnohé Boží cíle nedosáhneme. Pouze božská nadpřirozená prorocká služba zlomí moc odrazení, kterou nepřítel chce Boží lid zastavit. Prorocká služba je nadpřirozená injekce odvahy a rozhodnosti činit Boží vůli. Žádejme si od Boha prorockého Ducha, vždyť prorocká služba musí být i v základech církví: **Byli jste vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde je úhelným kamenem sám Kristus Ježíš, v němž se celá stavba spojuje dohromady a roste ve svatou svatyni v Pánu; v něm jste i vy všichni spolu budování v Boží příbytek v Duchu.** (Ef 2,20-22)

Mimochodem: porozumění důležitosti místního sboru a osobního zapojení v něm je klíčové pro každého křesťana, ať má jakoukoliv službu, dar a povolání!

Radostné srdce – nejlepší lék (Př 17:22)

V samoobsluze tlačí mladý otec vozík s potravinami a vřískajícím děckem. Muž téměř něžně opakuje: „No tak, Alberte, klid. Klid a žádné scény. Uklidni se, Alberte...“ Nachomýtně se k tomu nějaká pedagogická odbornice samouk a s uznáním povídá: „To je dobré, že s tím dítětem mluvíte jako s dospělým. Takhle Albert vyrostě v sebevědomého a vyrovnaného člověka.“ Na to otec: „Paní, mýlíte se. Já jsem Albert!“

Sedmiletý chlapec při nedělním shromáždění (právě uprostřed kazatelovy modlitby) zničehonic pronikavě zahvízdá. Po shromáždění ho matka peskuje: "Jiříku, proč jsi udělal takovou věc?" "Poprosil jsem Boha, aby mě naučil hvízdát, a on mě zrovna vyslyšel," odvětlí chlapec.

Mám dnes tolik práce, že se k ní vůbec nedostanu.

Hej ty – práce...!!! Neboj se mě, já se tě ani nedotknu!

Říká šéf zaměstnanci: „Zdá se mi, že dnes nemáte žádnou chuť do práce!“ Odpověď: „Mám, ale člověk se musí umět ovládat.“

Děti píší vzkazy pastorovi... Milý pastore,

- ...vím, že Bůh miluje každého. On ale nikdy nemusel žít s mou sestrou. Arnold (8 let).
- ...můžeš prosím v neděli kázat o tom, že Peter Peterson byl celý týden hodný? Jmenuji se Peter Peterson. Tvůj Pete (9 let).
- ...můj otec by měl být také pastorem. Každý den nám dává nějaké kázání. Robert (11 let).
- ...myslím, že by do kostela chodilo daleko víc lidí, kdybys ho přestěhoval do Disneylandu. Loreen (9 let).
- ...líbilo se mi Tvoje kázání o tom, že zdraví je vzácnější než peníze. Stejně bych ale chtěla, aby mi táta zvednul kapesné. Eleanor (12 let).
- ...prosím modli se za všechny piloty. Zítra letím do Kalifornie a nejsem si jistá, kterým letem. Laurie (10 let).
- ...prosím modli za náš zítřejší fotbalový zápas. Potřebujeme Boží pomoc, nebo nového brankáře. Alexander (10 let).
- ...mám moc rád Tvoje kázání. Zvláště, když končí. Ralph (11 let).

Přečetli jsme si ve sborových časopisech:

- Pastor Novák hovořil krátce, k potěšení všech posluchačů.
- Z důvodu onemocnění faráře jsou pravidelná středeční uzdravovací shromáždění až do odvolání zrušena.
- Veškerou hudbu pro dnešní bohoslužby složil Georg Friedrich Händel k 300. výročí svého narození.
- Nedovolte starostem, aby vás úplně zničily. Sbor rád pomůže.
- Pamatujte v modlitbách na všechny, kdo jsou nemocní z našeho společenství.
- V šest hodin budeme mít ke společné večeři pečené fazole. Hudba bude následovat.
- Téma odpoledního kázání zní “Co je to peklo?” Přijďte dřív a poslechněte si zkoušku naší chválicí skupinky.

Kazatel se probírá ranní poštou, když z jedné obálky vytáhne papír, na kterém je napsáno jediné slovo: "HOVADO." Následující neděli ve shromáždění prohlásí: "Znal jsem mnoho lidí, kteří napsali dopis a zapomněli se podepsat. Ale tenhle týden jsem dostal dopis od někoho, kdo se podepsal a zapomněl napsat dopis."

V průběhu bohoslužby se malý Jimmy obrátí na svého otce: "Tati, mně je hrozně špatně, chce se mi zvracet."

"Tak běž honem na záchod, najdeš ho před modlitebnou," poradí mu otec. Jimmy odběhne, ale vrátí se mnohem dříve, než otec očekával.

"Našel jsi ten záchod?"

"Ne, tati, ale hned za dveřmi byla krabice s nápisem ‚Pro nemocné‘."

Diskutují členové různých denominací o tom, kam by začal chodit Ježíš, kdyby se teď objevil mezi námi. Katolík říká: "Myslím, že by chodil k nám, protože si tak vážíme jeho matky Marie." Charismatic říká: "Já jsem přesvědčen, že by navštěvoval náš sbor, protože náš biblický důraz na Ducha svatého je nepřehlédnutelný." Diskuzi poslouchá

evangelikál a říká: "Poslyšte, přemyslím nad tím a nenacházím důvod, proč by měl vůbec někam přestupovat."

Do města se přistěhuje nový pastor a jednou takhle v sobotu se vydá navštívit své ovečky. Vše probíhá hladce, dokud nedorazí k jednomu domu. Bezpochyby je někdo doma, ale nikdo mu nepřichází otevřít, přestože několikrát klepe na dveře. Nakonec vytáhne navštívenku, na zadní stranu napíše "Zjevení 3:20", zastrčí ji za kliku a odejde. Druhý den při počítání sbírky nalezne v misce svou navštívenku s dopsanou poznámkou "Genesis 3:10".

(Zjevení 3:20: Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večerět a on se mnou. Genesis 3:10: On řekl: "Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, protože jsem byl nahý.")

Jistého bohatého podnikatele smete při rybářské výpravě vlna přes palubu a dostane se na pustý ostrov. Po dlouhých sedmi letech jej konečně objeví nějaká loď. Členové posádky ke svému úžasu zjistí, že si podnikatel během pobytu na ostrově holýma rukama postavil tři přepychové domy.

"K čemu slouží tahle budova?" ptá se jeden ze zachránců.

"To je dům, ve kterém bydlím."

"A ta druhá?"

"To je sbor, do kterého pravidelně chodím - každou středu a neděli."

"A co je tedy zač ten třetí dům?"

"No, víte, to je sbor, do kterého jsem chodil dřív."

Tohle asi nebude Davidův stánek...

Pravidelná nedělní shromáždění se konají od 15.30 hodin v Domě dětí a mládeže, Na Polabí 2854, Mělník. Každou první neděli v měsíci shromáždění s modlitbami za nemocné.